

בפעם הראשונה למקום שנקרא כאן "צערביעלייחיים" והחליטה כי בנוא היום תעשה משהו בנידון.

זיווה וארית רזון נפגשו לראשונה במירפאתו של הר"ר ישר אל גלס ברעננה. בזמנו יום והקים גלס תחנת צערביעלייחיים במקום. הוא טיפל בחיות בהתנדבות, והקדיש שעות רבות מזמנו לעניין. בגלל חוסר זמן ומתנדבים, אי אפשר היה לקיים את המקום, והוא נסגר.

ארית רזון מספרת כי הרעיון עלה בראשה לפני שנים, מפני שככל מרכז הארץ, מחיפה ועד רמת-גן, אין ולוא מקום אחד שאליו אפשר להביא בעלי חיים הזקוק לבית.

זיווה וארית מצאו כלבים עזובים והחזיקו אותם אצלן בבית. פעם בשי בוע הן פירסמו מודעות בעיתונים, והצליחו לשקם את רוב הכלבים. הן נדרו נדר, כי בנוא היום יקימו מקום נוח ומרווח, ויטפלו בכל חיה שתובא אליהן.

את המיבנה החלו לבנות כאשר נאספו די כספי תרומות מאנשים חזרי בבייחיות. עריית רעננה גם היא תמכה ברעיון.

הן נעזרות על ידי ילדים מנוועת הנוער הולמד והעובד. היוצאים למכיכעיהתרמה ובאים לעזור בטיפול בחיות.

לסלי ואשר גוטסמן, בני-יוג מדרום אפריקה, תרמו למיבצע עשרת אלפים דולר. בנייהווג הינם שכולים, שבנם נפל במילחמת-הלבנון. הבן המי נוח אהב בעלייחיים, והתכוונן ללמוד רפואה וטרינארית לאחר שיחרורו מצה"ל. ההורים תרמו את הכסף כי האמינו שזה היה רצונו של בנם.

ארית מאוכזבת שהכניה הופסקה באמצע. לא היה כסף לגמור את הגג, והכלבים שובלים מקור. היא מקווה כי יתקבלו תרומות, ואפשר יהיה לסיים את המיבנה בקרוב. את המזון לכלבים מספקים כמה קצנים בהתנדבות, והי יתר נקנה על ידי האגודה.

בטיפול רפואי זוכות החיות מירי וטרינארים העובדים בהתנדבות, כמו הר"ר אורי לכל מכפריסבא והר"ר ישראל גלס. שנתן את הסכמתו להביא למירפאתו כל כלב חולה או הנמצא פצוע. עריין אין רופא וטרינר קבוע למקום.

ארית רזון וזיווה אליעזר מקוות כי אנשים רבים, חובבייחיות, יידעו כי קיים מקום מיקלט לחיות עזובות, וכי ושיטו ידם לעזרה.

מנהלת רזון שבע כלבות

את תשומת ליבי משכה כלבה צעירה בשם פוגי, שהובאה למקום עליידי בחורה נאה ואלגנטית, נטלי שמיטוב. העובדת כפקידה בחברת ביטוח. נטלי סיפרה כי הכלבה הגיעה אליה אחרי שעברה תלאות מרובות, וכי אינה מסוגלת להחזיק בה, מפני שהיא גרה בגפה ונעדרת מהבית שעות רבות. צר לה להשאיר את הכלבה לבדה.

היא שמעה על אגודת צערביעליי חיים השרון, ומקווה כי האגודה תמצא לפוגי בית מתאים. באותה הזדמנות, תרמה נטלי כסף, והבטיחה לשלם ולתרום מדי פעם. נטלי ביקשה אותי לשמור קשר עם הכלבה, ולוודא מה עלה בגורלה.

פגשתי את הכלבה פוגי כעבור שבוע. היא נלקחה על ידי ארית רזון לביתה, מפני שלקחה בריכאון. שם, בביתה של ארית, היא מתגוררת באופן זמני, בחברת שבע הכלבות האחרות המטופלות על ידיה, והמחכות גם הן למישיפחה מאמצת.

באותה הזדמנות ביקשתי מפוגי לספר לי את קורותיה ומה עבר עליה במשך תקופת חייה הקצרים.

פוגי סיפרה: נולדתי לפני חצי שנה. אמי, כלבה גיועית מגזע שלטי (קולי קטן), שייכת לזוג מוסיקאים. הזוג הזה היה מאוד ליברלי ודגל בחופש מיני, לכן בתקופת הייחום של אמי לא טרחו לזווג אותה עם כלב מאותו גזע, ונתנו לה להסתובב בחוץ כאוות-נפשה.

אמי התאהבה בכלב מסוג שנאוצר, שהיה שייך לשכנים בחצר הסמוכה.

כל שעות היום והלילה באיזה גראו. כסופו של דבר באה רווקה זקנה ולקחה אותי. אשה מפורחת ופדאנטית, שגרה בקומה התשיעית בבניין מאוד מפואר. על דלתה של האשה היו קבועים מנעולים ללא סוף וגם מנגנון-אזעקה.

הבית היה ממש סטרילי, והיו ריחות של בשמים חריפים, שהגעילו אותי. בכל פעם ששמעתי קול ליד הדלת נבחתי, ואז היתה הזקנה נתקפת בהיסטריה. היא צעקה עליי והשפילה אותי, ואני הבנתי שאין לה כל יחס ורגש אליי, וכי לקחה אותי רק בגלל הפחדים שלה.

באחד הבקרים לקחה אותי איתה לסידורים בחברת-הביטוח. היא לא השאירה אותי לבד בבית אף פעם. פיתאום שמעתי אותה אומרת למנהל, שהיה כנראה מכר שלה, שהיא לא רוצה אותי ומתכוונת למסור אותי לצערביעלייחיים בים.

פקידה נחמדה ששמעה את דבריה התערבה בשיחה, ויעצה לה למצוא לי בית, ולא למסור אותי לשם — כי שם יש עורף כלבים והם עלולים לחסל אותי.

הרווקה הזקנה, שהיתה כנראה ממורמת וחסרת-סבלנות, אמרה לפקידה שעשתה טעות כשלקחה אותי, ולא כל כך איכפת לה מה יעלה בגורלי.

נזרקו

לרחוב

נטלי, זה שם הפקידה הנחמדה, נקמה ולקחה אותי איתה לביתה. בדרך, במכונית שלה, הייתי עצובה

סיפורה של פוגי

מאוד, ואז הבנתי שפשוט אין לי מזל בחיים. אני נזרקת מבית לבית. לא מעריכים אותי נכון, האנשים האלה פשוט לא מבינים שאני נאמנה ורוצה לשמור עליהם.

אני בסך הכל מחפשת בית חם ואנשים שיראגו לי, ואני אהיה מסורה להם. הרי זוהי התכונה העיקרית של כלב — נאמנות — לא כן?

נטלי הסבירה לי שאוכל להיות אצלה רק באופן זמני. עד שיימצא לי בית מתאים, כי היא נעדרת מן הבית שעות רבות ולא רוצה שאהיה בודדה.

אצל נטלי היתה לי כורסה משלי ואוכל נהדר. אבל זה לא הכל בחיים. שם הבנתי שאני כנראה לא בנויה (המשך בעמוד 30)

זיכרונותיה האישיים של כלבה עצובה מאוד

שניהם נראו לי קצת מוזרים, וכייווד האשה, שרחקה בבעלה כל הזמן לשוב ולשאל את הפסיכולוג אם לא התכוון לחתול או לציפור-תוכי. הם הבטיחו לשוב למחרת. לשימחתי לא שבו.

היו גם שני גברים בריא-גוף, בעלי מוסך, שרצו כלב למטרת שמירה. הייתי צעירה מדי ולא התאמת. נשמתי לרווחה כשהם הסתלקו, ממילא לא רציתי להיות קשורה לחבל במשך

אחד מהם היה פקיד בנק. הוא הסביר לאשה שהוא מחפש "כלב סלונגי", כשראה אותי אמר בפשטות שאני לא מתאימה לצבע הריהוט שלהם. כשהלך, שמחתי שלא נתנו אותי לטיפוס הזה. יותר מאוחר הגיע זוג. הם סיפרו שהגיעו בעיקבות ביקור אצל פסיכולוג, יועץ לעניינינישואין, שיעץ להם להביא הביתה כלב כדי לקרב אותם זה לזה.

כתוצאה מיחסים אלה נולדנו אני ושיבעת אחיי.

קיבלנו טיפול נהדר והיתה לנו ילדות מאושרת. כשהגענו לגיל שישה שבועות, חילקו אותנו לאנשים. אני נמסרתי למישיפחה נחמדה ותרבותית ברמת-גן. הייתי שייכת לילד כן שש, שאהב אותי וטיפל בי במסירות רבה.

אחרי חודשים נסעו בנייהמישיפחה עם הילד, שהיה חולה, לטיפול בחו"ל. אותי לא יכלו לקחת איתם, והוחלט להשאיר אותי אצל קרובימישיפחה למשך תקופת היעדרם. ולאחר מכן לי החזיר אותי אליהם.

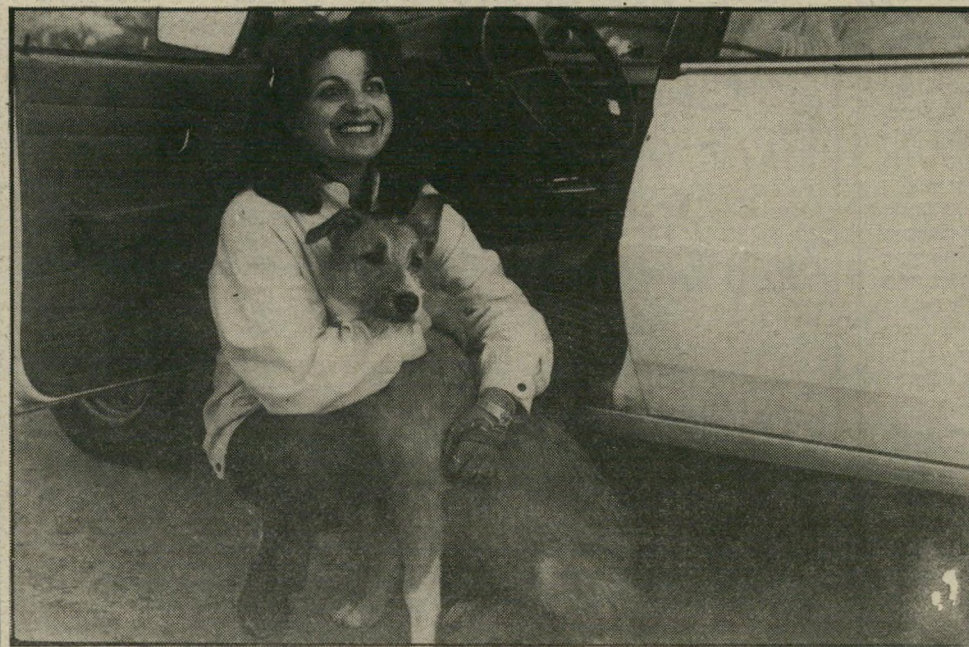
ממש ברגע האחרון הודיעו הקרובים שאינם מוכנים לקחת אותי אליהם. בני המישיפחה פירסמו תמונה שלי בעיתון וביקשו למצוא לי בית חם. בשבת לפני הצהריים הגיעה אשה נחמדה ומטופחת, ולקחה אותי לביתה ברמת-אביב.

בימים הראשונים הייתי שרויה בריכאון. מאוד התגעגעתי לילד שטיפל בי, למרות הפינוק שקיבלתי והטוילים הארוכים שטיילתי עם האשה. אחרי שבועיים התרגלתי לביתי החדש והייתי מרוצה מחיי.

אז השתנו חיי לפתע. השינוי קרה כאשר החבר של האשה חזר משרותו במילואים, והודיע לאשה שאני לא מוצאת חן בעיניו. הוא ניסה לשכנע אותה שהיא צריכה כלב גיועי עם תעודות. הייתי נוכחת בוויכוחים הארוכים ביניהם, וידעתי כי מדובר בי. האשה הסבירה שאני כלבה חביבה ונאמנה, וגם שומרת על הבית, ולמרות שאני עדיין גורה — אני נובהת כשמישהו מסתובב בחוץ.

כל זה לא עזר. כנראה, וכיום נהיר אחד הוא הודיע לה: "או הכלבה, או אני" הבנתי שהוא חשוב לה יותר ממני, והיא החליטה לוותר עליי.

שוב פורסמה מודעה בעיתון. אנשים טילפנו, וחלק מהם אף הגיעו כדי לראות אותי. הרגשתי נורא כשכחנו אותי מכף רגל ועד ראש. הם גם שאלו הרבה שאלות לא לעניין.

נטלי שמיטוב והכלבה פוגי

בגלל בעלים שדגלו בחופש מיני נולדתי כבת-תערובת של שלטי ושנאוצר.